

O posibilă încheiere... sau un nou început

Nu ne-am propus să epuizăm greșelile care se fac în proiectarea, execuția și exploatarea clădirilor și nici să facem inventarul tuturor defectelor – indiferent de proveniența lor – și degradărilor din construcții.

Cele mai multe se datorează neglijării unei realități evidente: proiectarea unei clădiri este un "sport" de echipă. Fiecare membru al echipei are competențele sale și lipsa schimbului de informații/cunoștințe între specialiștii din echipă nu poate duce decât la ignorarea lecțiilor amare ale eșecurilor trecute, cunoscute de mulți dintre aceștia - chiar dacă nu în stricta lor specialitate (*perseverare diabolicum*)

Nu ne-am propus să luăm la analizat sub lupă clădirile mari ale timpului nostru, decât atât cât să ilustrăm tezele (nu scuzele, *nota bene*) că

- ipotezele pe care le formulăm noi sunt departe de realitățile cu care ne înconjoară natura
- nici marii arhitecți/ingineri nu sunt scutiți de bătaia de cap
- nu există evoluție, la nivel de concepție în primul rând, fără un vizionar, dotat însă, obligatoriu cu cunoștințe solide teoretice și practice, care să încerce un experiment pe de o parte - și aici avem în vedere în primul rând proiectantul – și un idealist care să fie dispus să plătească experimentul – și aici ne referim la beneficiar (pentru exemplificare a se vedea cine au fost beneficiarii clădirilor lui Gaudi)
- avem nevoie de recunoașterea performanței prin retribuirea ei corespunzătoare;
- meseria noastră nu are dreptul să adăpostească constructorii impostori/incompetenți/insalubri din punct de vedere moral deoarece aceștia generează mediul prielnic

pentru ca din când în când să apară **noncalitate** sub cele mai diverse forme

Multe din erorile de concepție au condus la regândirea sistemelor de detaliere sau la domeniul și modul de utilizare a materialelor. Din insuficiența cunoaștere a performanțelor materialelor, din decizii eronate, multe justificate de considerații pseudo economice, au rezultat degradări majore ale clădirilor care, în multe situații, s-au soldat cu costuri mari de refacere sau – mult mai grav – cu pierderi de vieți omenești. O parte din acele defecte au fost eliminate, cel puțin la nivel normativ, deoarece experiența nefastă a dus la elaborarea de norme de proiectare care să asigure o siguranță reală a utilizatorilor.

O altă parte din degradările pe care le întâlnim – copleșitoarea majoritate – se datorează însă... amneziei proiectantului incluzând aici și verficatorul care trebuie să fie un filtru al prostiei, a constructorului și producătorului de materiale de construcție și inconștienței beneficiarului amplificată de cele mai multe ori și de îndemnurile unor așa ziși specialiști purtători ai lozincii "*las că ține*" .

Principii fundamentale de fizică, chimie, biologie sunt abandonate în practica de fiecare zi, ca și minima cunoaștere a modului de comportare a materialelor sub acțiunea agenților de mediu și a modului în care ele interferează unele cu celelalte.

Deși activitatea de construire este aproape la fel de veche ca și prezența omului pe pământ, nu există clădiri perfecte. Cauzele care stau la baza degradărilor curente sunt aceleași dintotdeauna și peste tot.

Încheiem această ediție sub semnul umorului amar al legilor lui
Murphy:

“Natura e întotdeauna de partea defectelor ascunse”.
Murphy, Legea 9.

... dar având în vedere că trăim, omenirea va continua să construiască...

... cu siguranță vom reveni ... ☺